

РЕШЕНИЕ

№ 1345

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 27.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6076** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от С. И. А. срещу писмо с изх. № РД-44-25,37,41 / 08.05.2019 г. на Директора на Националния исторически музей / НИМ/, постановено по т.2 от заявление за достъп до обществена информация вх. № РД-44-111/04.10.2016 г., след отмяната на т. 2 от писмо с изх. № РД-44-111/29.12.2016 г. на Директора на НИМ с Решение № 2716 / 21.04.2017 г. по а.д. № 618 / 2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 1055 / 25.01.2019 г. по а.д. № 6502 /2017 г. на ВАС.

Жалбоподателката С. И. А., чрез адв. Т., развива доводи, че оспореното писмо е издадено в нарушение на материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди, че задълженият субект е предоставил само пълен достъп до предоставените преди това със заличени данни пет заповеди, но все още не е предоставил достъп до други такива документи, с които се разрешава временен износ на П. съкровище в посочения период 1982 г. - 2014 г., въпреки, че такива се съхраняват при него. В хода на производството представя доказателство за наличието на други заповеди по повод други изложби, копия от които са му били предоставяни по повод на конкретни последващи заявления по ЗДОИ, но със заличени лични данни. Предвид това, твърди, че е невярно посочената в писмото, че информацията е представена в пълен обем, както и, че в НИМ не се съдържат други документи. По тези съображения жалбоподателката моли съда да отмени оспореното писмо и да задължи Директора на

НИМ да предостави всички налични документи, без ограничение и без заличаване на личните данни, при това безплатно. Претендира разноски.

Ответникът Директорът на Национален исторически музей в писмен отговор и чрез пълномощник адв. Б., оспорва жалбата. Счита, че е недопустима, тъй като писмото не е отговор по ЗДОИ, а е в изпълнение на съдебно решение. Алтернативно излага становище и за неоснователност, като сочи, че исканите заповеди са предоставени, но със заличени данни. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски. Възразява за прекомерност на адвокатския хонорар, като възразява и да бъде изобщо присъждано адвокатско възнаграждение на жалбоподателката, тъй като не се представлява в заседанието от адвокат.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не встъпва в производството.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от активно легитимирано лице и в срок.

Действително, писмото следва да е в изпълнение на влязло в сила съдебно решение. Това обаче не означава, че не представлява административен акт, постановен по заявление за достъп до информация по ЗДОИ, тъй като със съдебното решение е отменен предходният административен акт и преписката е върната за ново произнасяне на административния орган, т.е. с нов такъв отново по реда на ЗДОИ и при спазване на указанията, дадени в решението.

Макар с оспореното писмо да се предоставят в пълен обем предоставените по предходното писмо заповеди, предвид твърденията на жалбоподателката, че това не са всички, налични при сезирания административен орган разрешения за временен износ на П. съкровище за периода, тъй като има и много други изложби на които то е пътувало, следва да се приеме, че в частта му, с която се сочи, че не се съдържат други документи, касаещи търсената информация, писмото обективира отказ, който засяга интересите на заявителката и подлежи на обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, са уредени в Закона за достъп до обществена информация. Обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти - чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Задължените да предоставят информация по ЗДОИ субекти са посочени в чл. 3, ал. 1 и ал. 2 на закона. Съобразно тази законова дефиниция, НИМ исторически музей е задължен субект по чл. 3, ал. 2 от ЗДОИ, поради което директорът му като представляващ музея, е компетентният орган, който следва да постановява актовете във връзка с исканията за предоставяне на достъп до обществена информация.

В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата

обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение.

В процесния случай оспореното писмо е издадено от компетентен орган – Директорът на НИМ, който е именно органът, до който е отправено заявлението.

Решението е писмено, в съответствие с разпоредбите на чл.59, ал.2 във вр. ал.3 АПК и специалната разпоредба на чл.28, ал.2 ЗДОИ, поради което съдът приема, че са спазени изискванията за форма.

Предвид горното, не са налице основания за отмяна или обявяване на нищожност на акта по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Съдът не установява и наличието на съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната на акта по чл.146, т.3 от АПК.

Съдът обаче намира, че при постановяването му неправилно е приложен материалния закон, поради което следва да бъде отменено на основание чл.146, т.4 от АПК.

Производството е започнало по заявление на С. И. А. за достъп до обществена информация вх. № РД-44-111/04.10.2016 г., подадено от жалбоподателката до директора на Националния исторически музей. Заявителката е посочила, че желае да й бъдат предоставени следните документи от научния архив на Н., както следва: 1. Приемо-предавателните протоколи от 1982 г. до 2014 г. за изложбите в чужбина на П. златно съкровище и 2. Разрешенията от 1982 г. до 2014 г. на министъра на културата за временен износ на П. златно съкровище.

Предмет на процесния спор е само информацията по т.2, тъй като по т.1 е налице произнасяне с предоставяне на информацията от страна на Министерство на културата.

С т. 2 от писмо изх. № РД-44-111/29.12.2016 г. Директорът на НИМ е уведомил заявителя, че за периода 1982-2004 г. разрешенията за износ са издавани със заповед на министъра на културата, като от тези заповеди в архива на НИМ се съхраняват заверени копия, които предоставя на заявителя, а именно: заповед № VI 1691/03.09.1984 г. – 4 стр.; заповед № РД-09-500/14.09.1994 г. – 3 стр.; заповед № РД-09-470/15.12.1996 г. – 2 стр., заповед № РД-09-17/16.01.1998 г. – 3 стр. и заповед № РД-09-10/12.01.2000 г. – 3 стр. Същите са били предоставени, с частично заличено съдържание, включително по отношение на данните, касаещи отделните експонати от П. златно съкровище.

По повод на жалба от заявителя, с Решение № 2716 / 21.04.2017 г. по ад. № 618 / 2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 1055 / 25.01.2019 г. по ад. № 6502 / 2017 г. на ВАС т. 2 от писмо с изх. № РД-44-111 / 29.12.2016 г. на Директора на НИМ е отменено и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне с указания, като е приел, че след като не е ясно дали става въпрос за предоставяне на цялата информация, както и че е налице заличаване, не е постановен пълнен достъп, т.е. налице е отказ в някаква част на заявлението, за което обаче не са изложени мотиви.

С процесното писмо са предоставени същите пет броя заповеди, но с пълното им съдържание, без заличаване, като е посочено, че в НИМ не се съдържат други документи, касаещи търсената информация, а именно разрешенията от 1982 г. до 2014 г. на министъра на културата за временен износ на П. съкровище.

По делото не е спорно, че поисканата от жалбоподателката информация съответства на легалната дефиниция за обществена информация по чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ задължава субектите да предоставят обществена информация, която се „създава или съхранява в тях“. Разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от

ЗДОИ визира също обществена информация, „създавана, получавана или съхранявана“ във връзка с дейността на задължените субекти.

В този смисъл, независимо, че става въпрос за актове на министъра на културата, от когото също така заявителката може да потърси тази информация, доколкото касае разрешаването на временен износ на П. съкровище, което се пази от НИМ, за изнасянето му, т.е. за временната му липса от музея би следвало да се съхраняват сочените разрешения. Следователно, макар исканата информация да не се създава от НИМ, то такава трябва да се „съхранява“ и там. Изрично в решението на ВАС, в изпълнение на което е и произнасянето с процесното писмо е цитирана част от писмо изх. № 97-00-68 / 13.12.2016г. на Главния секретар на Министерство на културата, в което е посочено, че разрешението за временен износ се издават в два или три екземпляра според дестинацията, като един от тях задължително остава наличен в музея.

В хода на настоящото производство жалбоподателката като доказателство за това, че в НИМ се съхраняват и други разрешения за временен износ, освен представените пет броя заповеди, съответно, че твърдението за липсата на такива е невярно, представя пет броя писма от НИМ, в отговор на направени от нея отделни искания за предоставяне на разрешения за конкретни изложби, по повод на които Директорът на НИМ е предоставил копия, но със заличени данни, на заповеди за изложби в К. от 1987 г., в Я. от 2008 г., в Германия от 2004 г., в Италия от 1989 г.

Жалбоподателката твърди, че освен тях трябва да съществуват и други, като примерно сочи за изложба в Испания от 1988 г. и в Б. от 2002 г.

От горното, следва да се направи извод, че посоченото в писмото за липса на такива разрешения, съхранявани в НИМ е невярно и административният орган необосновано е отказал достъп до исканата информация в пълен обем - а именно до всички разрешения за временен износ на П. съкровище в посочения период от 1982 г. до 2014 г., поради което отказът следва да бъде отменен.

По отношение на искането за предоставяне на заповедите без заличаване на лични данни, в решение Решение № 2716 / 21.04.2017 г. по а.д. № 618 / 2017 г. на АССГ са дадени изрични указания, а именно: „Според чл. 2, ал. 4 от ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни. Съгласно § 1, т. 2 от ЗДОИ "лични данни" са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, свързани с неговата физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна или социална идентичност. Дори посочените заповеди да съдържат лични данни на трети лица, органът е следвало да съобрази изискването на чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ – да поиска изричното писмено съгласие на третите лица за предоставяне на исканата обществена информация и само в случай на несъгласие от тяхна страна – да приложи чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ, като заличи всички данни, отнасящи се до лицата, които биха могли да ги идентифицират. В случая не се твърди, а и не са ангажирани доказателства от задължения субект, че е поискал писменото съгласие на тези лица, но е получил несъгласие от тяхна страна, заради което е пристъпил към заличаване на личните им данни. Това налага при новото произнасяне по заявлението органът да изложи мотиви и в тази насока, както и да представи доказателства за спазена процедура по чл. 31, ал. 2 и 4 от ЗДОИ.“

Неоснователно е твърдението на адв. Т., че тъй като архивът на НИМ бил част от

националния архивен фонд, то следва документите да бъдат предоставени без заличаване на лични данни.

Вярно е, че за документите, които са част и от Националния архивен фонд важат разпоредбите на чл.25л от Закона за защита на личните данни, чл.4, ал.3 от Закона за националния архив, т.е. документите в архива се съхраняват в цялост, без заличаване на каквито и да е данни, тъй като обработването на лични данни за целите на Националния архивен фонд е обработване в обществен интерес и съответно не се допуска заличаване на данни, включително на лични данни, за целите на архивирането.

На първо място, видно от тези разпоредби става въпрос за архивирането, съответно за обработването на данни с целите на архивирането, а не за предоставянето на информация от тях.

На второ място, част от Националния архивен фонд е не целият архив на музеите като учреждение, а само т.нар. „архивни сбирки“, съгласно чл.6, ал.1, т.3 от Закона за Националния архивен фонд или „научни архиви“ / чл.2 от Наредба № Н-3 от 26.01.2012 г. за създаването, съдържанието, поддържането, съхраняването и използването на Националния документален архив на НИНКН и научния архив на музеите.

И на трето място, процесното искане за предоставяне на информация е по реда на ЗДОИ, а не по реда на Закона за Националния архивен фонд, където в чл.84 – чл.88 също има определен ред, по който се предоставя достъп до тях, съответно и случаи, в които достъпът може да бъде ограничен.

Доколкото заявлението е било подадено по съответен законов ред, в случая на ЗДОИ, като има и конкретно решение на съда за начина, по който следва да се произнесе, то административният орган е следвало да се съобрази с него.

В същото време в настоящото производство се установява, че не е предоставена информация до всички налични в НИМ разрешения за временен износ на П. съкровище за периода от 1982 г. до 2014 г., с изключение на посочените в оспореното писмо пет броя заповеди, като и тези, които са били предоставени макар и в последствие, но до приключване на устните състезания по делото, отново не представляват разрешения по повод на всички пътувания на съкровището, а и са със заличени данни, без съответните мотиви за това, съгласно задължителните указания, дадени във влязлото в сила решение на съда по а.д. № 618 / 2017 г. на АССГ.

Следователно, писмото, в частта му с която не се предоставя достъп до всички разрешения / заповеди/ за временен износ като незаконосъобразно и поради противоречието му с влязлото в сила съдебно решение следва да бъде отменено, отново със задължение на органа за ново произнасяне.

По отношение на настояването на жалбоподателката да получи информацията безплатно, следва да се отбележи, че съгласно чл.20 от ЗДОИ достъпът действително е безплатен, но това предполага преглед на информацията на място. Съгласно ал.2 и ал.3 от ЗДОИ, заплащат се разходите по предоставяне на информацията по нормативи, определени от министъра на финансите, които не могат да превишават материалните разходи по предоставянето и при поискване от страна на заявител се представят сведения за определянето на тези разходи.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените по делото разноси. По делото са

налице доказателства за 10 лв. държавна такса и 900 лв. адвокатски хонорар, платен в брой при подписване на договора за правна защита и съдействие. Жалбата е подготвена и подписана от адвокат Т., която е представила и писмени съображения, поради което е неоснователно твърдението на ответната страна, че след като в о.з. жалбоподателката се е явила лично, то не ѝ се дължи адвокатско възнаграждение. В същото време, съдът споделя възражението за прекомерност, като предвид характера на делото и осъщественото процесуално представителство намалява същото во минималното съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при дела без материален интерес от 500 (петстотин) лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. И. А. писмо с изх. № РД-44-25,37,41 / 08.05.2019 г. на Директора на Националния исторически музей, в частта му, с която не е предоставена информация до всички налични в Националния исторически музей разрешения /заповеди/ за временен износ на П. съкровище за периода от 1982 г. до 2014 г., с изключение на посочените в оспореното писмо пет броя заповеди.

ИЗПРАЩА преписката на директора на Националния исторически музей за ново произнасяне по заявлението за достъп до обществена информация вх. № РД-44-111/04.10.2016 г., в частта му по т. 2, съобразно мотивите на решение по а.д. № 618 / 2017 г. на АССГ, както и на настоящото решение, в 14-дневен срок. **ОСЪЖДА** Националния исторически музей да заплати на С. И. А. направените по делото разноси в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: